

Weet wie je
in huis haalt...

DE LOGÉ

NELLE LAMARR

Voor fans van *De hulp* van Freida McFadden

Nelle Lamarr

De logé

Weet wie je in huis haalt...

Vertaald door Lia Belt

De Fontein

Proloog

Het was niet mijn bedoeling dat ze zouden sterven.

Het waren ongelukken.

Dat heb ik de politie althans verteld.

En dat is wat ik mezelf heb verteld.

Maar ik geloof er niets van.

Ik heb opgesloten gezeten in een web van geheimen en leugens.

En ik kan er niet meer mee leven.

Het moet stoppen.

Vandaag ga ik eindelijk biechten.

Alles opbiechten.

Al.

Mijn.

Zonden.

En dan ga ik op mijn knieën en smeeek om vergiffenis.

Paige

‘Daar is ze!’ Mijn moeder wees naar een rijzig meisje met een roze honkbalpet voor de internationale aankomsthal van LAX. In stijlvol wit gekleed – een linnen capribroek, een oversized sweater en designer-muilen – sprong ze uit de auto. Ze had een groot bord gemaakt, met een heleboel rode hartjes en de tekst: *WELKOM IN LA, TANYA!* Het was zo klef dat ik haast moest kotsen.

Mijn moeder stak het bord met beide handen hoog in de lucht en brulde Tanya’s naam om haar aandacht te trekken, terwijl mijn vader de motor van onze auto uitzette en achter haar aan ging. Lusteloos duwde ik het achterportier open en ging bij mijn ouders op de stoep staan. Het was een drukte van belang op het vliegveld, maar we hadden een parkeerplekje dicht bij de terminal weten te vinden. Wat mij betreft hadden we een kilometer verderop kunnen parkeren. Of tien. Ik verheugde me niet op een ontmoeting met onze uitwisselingsstudent.

Mijn blik bleef bij het meisje toen ze ons opmerkte. Zwaaiend, met een brede glimlach, werkte ze zich door de drukte naar onze auto toe, die we niet onbeheerd konden achterlaten. Op de foto die mijn moeder me had laten zien, was haar haar korter, meer asblond, en was ze wat zwaarder geweest. Maar dit meisje was superslank, met lang platinablond haar en trendy gekleed in skinny jeans, een hoody en spierwitte sneakers. Hoewel ze een rugzak en een enorme rolkoffer bij zich had, liep ze als een supermodel, met lange, verende passen. Van een afstand vond ik haar een beetje op mijn zus Anabel lijken, maar dan langer, slungeliger en blonder. Hoewel wat mij betreft alle blondines op elkaar leken, vooral hier in het zuiden van Californië, was het een beetje griezelig.

Misschien had mijn moeder onbewust een vervangster gezocht toen ze besloot deze uitwisselingsstudent in huis te nemen. Het trauma, had onze familietherapeut gezegd, kon vreemde, blijvende effecten op ons hebben. Ons, trouwens, bestond uit mij, mijn moeder, mijn vader en mijn broertje Will, die vandaag naar een of ander niet te missen roboticacongres was. Onze twaalfjarige Will was nogal een nerd.

Ik had ook dringende dingen te doen, zoals langsgaan bij mijn beste vriendin Jordan, die morgen naar Berkeley zou vertrekken, en afspreken met mijn vriendje Lance, die de hele zomer weg was geweest, maar mijn moeder wilde per se dat ik meeding naar het vliegveld om kennis te maken met onze uitwisselingsstudent. Het was idiotie. Ik zat niet te wachten op een nieuw familielid, zelfs al was het maar tijdelijk.

Mijn zus Anabel, vijftien maanden ouder dan ik, was meer dan twee jaar geleden overleden en ik vond het prima om de enige dochter te zijn. Mijn zus en ik waren nooit close geweest. Ze was mijn moeders favoriet en ik kon niet aan haar tippen. Bij lange na niet. 'Dit is mijn dochter Anabel,' zei mijn moeder vroeger altijd tegen mensen. 'En dit is mijn andere dochter Paige.' Ik was altijd de andere dochter, en nog steeds.

Maar in elk geval was ik voor mijn broertje wel altijd de nummer één geweest. Ik was dol op Will en wilde hem nooit meer kwijt. Als hem iets vreselijks zou overkomen, zou ik gek worden.

Tanya zigzagde door de menigte vermoeid uitziende mensen die terugkeerden naar LA of op bezoek kwamen in onze City of Angels, wat ik trouwens een belachelijke bijnaam vond voor deze stad vol misdaad. Haar rolkoffer was zo'n gestroomlijnd hardcase model. Donkerrood en glanzend.

Eindelijk kwam Tanya bij ons aan. Mijn uitgelaten moeder legde haar bord op de grond en verwelkomde haar uitbundig. Onze familie-gast liet haar koffer los en ze vielen elkaar in de armen als goede vriendinnen die elkaar jaren niet hadden gezien.

Uiteindelijk maakte ze zich los. 'Ik vind het geweldig om hier te zijn, mevrouw Merritt.'

‘Heb je lang gewacht? Sorry dat we zo laat zijn.’

‘Niks aan de hand. Het is niet uw schuld. Het vliegtuig was een halfuur eerder geland. En ik was zó door de douane. Na een charman-te glimlach en een vrolijk hallo liet de douanier me meteen doorlo-pen.’ Ze had een Brits accent zoals Emma Watson en een stralende filmsterrenglimlach: van oor tot oor, met een perfect, parelwit gebit. Op een klein spleetje tussen haar voortanden na, dan.

Haar glimlach bereikte haar ogen. In de verwachting dat ze blauwgroen zouden zijn, zoals de ogen van mijn zus, was ik verbaasd te zien dat ze zo bruin waren als mijn vaders ogen. In combi-natie met haar dikke, dropzwarte wenkbrauwen, die ook op de zijne leken, vroeg ik me af of ze wel van nature blond was. Hoe dan ook, met haar slanke lichaam en exotische uiterlijk was ze in één woord bloedmooi.

‘Hoe was je vlucht, lieverd?’ vroeg mijn moeder, die nog steeds gebiologeerd naar haar keek. ‘O, en zeg alsjeblieft gewoon Natalie.’

In elk geval zei ze geen ‘mam’. Of ‘Nat’, zoals mijn vader haar noemde. Hij had trouwens nog geen woord gezegd.

‘Prima, maar wel heel lang, mevrouw Merritt.’ Ze giechelde. ‘Ik bedoel Natalie. En trouwens, wat ben je knáp! Nog knapper in het echt!’

Wat een slijmbal.

‘O, alsjeblieft. Je bent te aardig!’ Mijn blonde, blauwogige moeder, een ex-model met maatje S, bloosde. Het was alsof er in die seconde een band voor het leven tussen haar en Tanya werd gesmeed.

Ik dwong mezelf om hoi te zeggen, in een poging de aandacht af te leiden die mijn moeder over haar uitstortte.

Onze uitwisselingsstudent keek me grijnzend aan. ‘Jij moet Paige zijn. Je moeder heeft me heel veel over je verteld.’

Vanbinnen kromp ik ineen. *Zoals? Ze heeft liever kleren van de vlooiemarkt dan van designers en draagt Birkenstocks met sokken erin. Ze eet rare dingen en moet nodig vijf kilo afvallen. O, en ik denk dat ze nog maagd is.*

‘Dat is leuk.’ Ik wist beleefd te glimlachen. Of nep, eigenlijk.

Ik was ervan overtuigd dat mijn moeder Tanya foto’s van me had gestuurd, maar ik hoorde haar niet tegen mij zeggen dat ik in het echt veel knapper was. Waarschijnlijk omdat ik dat ook niet was. Ik had helemaal niets van mijn moeders slanke schoonheid geërfd, behalve haar wijd geplaatste saffierblauwe ogen. Met mijn bos kastanjebruin haar, vierkante kaaklijn en grove botten leek ik meer op mijn vader. Maar hoewel hij onmogelijk knap was, had ik zijn klassieke gelaats-trekken nou net niet geërfd. Sommige meiden hebben gewoon geluk en worden mooi geboren. Ik voelde een steekje van afgunst.

Toen brak Tanya’s montere stem op mijn gedachten in. ‘Ik kan niet wachten om samen leuke dingen te doen. Misschien kunnen we een keer gaan shoppen.’

Dat laatste was meer een statement dan een vraag.

Gelukkig hoefde ik daar niet op te reageren, want mijn moeder stelde mijn vader voor, Matt. Yep, dat zijn mijn ouders: Matt en Nat. Ze zouden eigenlijk een delicatessenzaak moeten openen: Matt ’n Nat’s. Een stomerij zou ook kunnen.

Mijn vader de succesvolle zakenman stak een brede, langvingerige hand uit. (Nou, die had ik in elk geval wel van hem geërfd, samen met zijn atletische lichaam, waardoor ik sterspeler had kunnen worden in het damesbasketbalteam van mijn school.)

Mevrouw tje Slijmbal pakte sierlijk zijn hand en glimlachte nog eens suikerzoet. ‘Wat leuk om u te ontmoeten, meneer Merritt.’

‘Welkom in Los Angeles, Tanya.’ Hij hield zijn blik langer dan noodzakelijk op haar gericht. De vage gelijkenis tussen haar en Anabel viel hem vast ook op. En de afmeting van haar borsten. Die waren onmogelijk over het hoofd te zien. ‘We vinden het reuzeleuk dat je je vierde jaar bij ons doorbrengt.’

Spreek voor jezelf, pap. Tanya was niet mijn idee. Ons leven begon net weer terug te keren naar normaal (wat dat ook was) en nu kwam er een nieuw iemand bij die de formules van ons gezin weer uit zijn evenwicht zou brengen. Een onbekende variabele.

Tanya bedankte hem en voegde eraan toe: ‘Ik vind het fantastisch om hier te zijn. Dit is mijn eerste keer in Los Angeles.’

Als dochter van een diplomaat moest ze ongetwijfeld veel hebben gereisd, maar vreemd genoeg zat er geen deukje in haar koffer. Nog geen krasje. Misschien was hij splinternieuw en had ze hem in plastic laten wikkelen op Heathrow, al zag ik geen bagagestickers. Maar misschien had ze die er al af gehaald, wat ik zelf ook altijd meteen na een vlucht deed.

Whatever.

‘Mijn vrouw en Paige zullen je vast graag wegwijs maken,’ antwoordde mijn vader.

‘Ik kan niet wachten om naar Urban Outfitters te gaan!’

Inwendig rolde ik met mijn ogen. Met de schat aan attracties die Los Angeles te bieden had, van museums van wereldklasse tot Hollywood-memorabilia, niet te vergeten Disneyland en de adembenemende kust, zou een of andere winkelketen waar je online kon bestellen en die ze waarschijnlijk ook in Londen hadden niet heel hoog op mijn prioriteitenlijstje staan. Ze had overduidelijk andere interesses dan ik.

Mijn vader reikhalsde om naar onze auto te kijken. Een stukje erachter stond nu een wagen van de luchthavenpolitie. ‘We kunnen beter gaan voordat ik een boete krijg. Ze controleren hier heel streng hoelang je blijft staan.’

Hij bood aan om Tanya’s koffer over te nemen, maar ze zei dat ze zich wel redde. We haastten ons terug naar de auto, net op tijd om een boete te voorkomen. Ik keek toe terwijl mijn vader de beugel van Tanya’s koffer omlaagdruckte en hem in de kofferbak van zijn glanzende zwarte BMW 750i legde.

Het verbaasde me hoe moeiteloos hij de grote rode koffer optilde. Ook al was mijn vader bijna 1 meter 90 lang en deed hij regelmatig aan hardlopen, zwemmen en trainen met gewichten, het leek wel alsof die koffer helemaal niets woog. Maar toen hij Tanya met haar rugzak hielp, kreunde hij alsof hij een spier had verrekt.

‘Jemig. Wat zit er in die tas? Hij is loodzwaar.’

‘O, alleen maar mijn laptop, wat make-up en persoonlijke spulletjes.’ Grijnzend schoof ze naast mij op de achterbank.

Terwijl we wegreden vroeg ik me af: waarom heb ik een slecht gevoel over dit meisje?

Natalie

‘O god! Jullie huis is zó mooi. Het lijkt wel een landhuis uit van die glossy woontijdschriften.’

Ik glimlachte om Tanya’s enthousiasme terwijl we de oprit op reden. Het wás een mooi huis. Tienduizend vierkante meter grond aan een van de beste straten in Hancock Park, en een huis in Italiaanse stijl uit 1926 met vijf slaapkamers. Hoewel het niet zo’n McMansion in Beverly Hills was, bewoond door de Hollywood-elite en ‘nieuw geld’, was het met zijn hoge plafonds, statige toegangshal en gebogen marmeren trap mijn droomhuis. Veel details waren nog origineel en ik had het nauwgezet ingericht met art-de-covondsten, sommige ervan reproducties, maar allemaal kloppend met de periode. Nadat ik van mijn zenuwinzinking was hersteld, had ik de buitenkant mediterraan roze laten schilderen en het grote gazon aan de voorkant laten aanvullen met borders vol Engelse rozen, waardoor het er nu majestueuzer dan ooit uitzag. Ons minipaleis in Los Angeles.

Terwijl Matt de auto parkeerde, keek ik via de achteruitkijkspiegel naar onze uitwisselingsstudent. Met haar honkbalpet achterstevoren op haar hoofd kon ik haar gezicht beter zien. Donkere ogen met lange wimpers, volle lippen, hoge jukbeenderen en een krachtige kin met een kuiltje. Haar wijd uiteen staande ogen deden me denken aan Anabel, mijn dochter met haar joie de vivre, zo bruut afgekappt door een gewelddadige dood. Ik knipperde snel met mijn ogen om die verschrikkelijke herinnering te verdrijven.

Mooie, pittige Tanya zou dit huis wat dringend noodzakelijk nieuw leven inblazen. Daar was ik van overtuigd.

We maakten allemaal tegelijk onze gordels los. Nou, behalve

Paige, die met gekruiste benen achterin zat en een dik boek over Renaissance-beeldhouwers las. Terwijl Tanya en ik onderweg geanimeerd hadden zitten praten over alles wat er in Los Angeles te zien en te doen was en de beste plekken om te winkelen, had Paige de hele tijd haar neus in haar boek gehouden. Ze was altijd al gesloten geweest, maar nog meer sinds de dood van haar zus, waar ze nooit over sprak. Tegen mij, althans. Maar in alle eerlijkheid, misschien had ik haar ook nooit de gelegenheid gegeven wanneer ze daar behoefte aan had.

Ik draaide mijn hoofd naar mijn dochter toe. 'Paige, we zijn thuis. Stop je boek weg en maak je gordel los.'

Zonder op te kijken zei ze dat ze haar boek wilde uitlezen en met haar vader mee wilde om Will op te halen.

'Best.' Ik perste mijn lippen op elkaar omdat ik geen ruzie wilde maken in het bijzijn van Tanya, vooral niet op haar eerste dag hier. En bovendien zou het mij en onze nieuwe logé wat tijd geven om elkaar beter te leren kennen.

Matt sprong als eerste uit de auto en liep met Tanya's bagage naar de voordeur. Mijn blik bleef op het slanke lichaam van mijn man gericht. Zelfs met zijn rug naar me toe vormde hij in zijn designerjeans en nauwsluitende overhemd een fraaie aanblik. Lang en atletisch, met brede schouders, een smal middel en gespierde benen; zijn lichaam was zijn tempel en hij sportte fanatiek. Hij had het gezicht van een filmster, met krachtige, gebeeldhouwde gelaatstrekken, dikke wenkbrauwen om jaloers van te worden en golvend roodbruin haar dat net begon te grijzen, wat hem alleen maar aantrekkelijker maakte. En hij was rijk. Geen miljardair, maar rijk genoeg om zich dit huis van vijf miljoen dollar, luxe auto's, designerkleding en eersteklas reizen te kunnen veroorloven. Al onze kinderen waren naar elitaire particuliere scholen gegaan en ik kon me de levensstijl veroorloven van een huisvrouw in Beverly Hills: een dagelijks regime van spinnen bij Soul Cycle of pilates, winkelen aan Rodeo Drive, lunchen met vriendinnen, wat cosmetische ingrepen hier en daar, en wat voor liefdadigheids-

werk er op een bepaalde dag ook te doen viel. Mijn vriendinnen graptten vaak dat ze een moord zouden doen voor een man als Matt. De perfecte echtgenoot.

Niet echt. En ik was niet de perfecte echtgenote. Als hij mijn geheimen kende, wist ik zeker dat ik hem zou kwijtraken.

Maar in plaats daarvan was ik Anabel kwijtgeraakt.

Ik zette die duistere gedachten van me af toen we het huis betraden.

Tanya had het niet meer. 'Vanbinnen is het al net zo mooi als vanbuiten. Wat prachtig! Ik zou hier altijd kunnen wonen!'

Dat gold ook voor mij, dacht ik toen Matt terugging naar de auto en achteruit de straat weer op reed. Terwijl ik de voordeur dichtdeed, zag ik Paige op de achterbank zitten, nog steeds met haar neus in dat boek. Ze maakte niet één keer oogcontact met me.

Soms dacht ik dat ze me haatte.

Alleen niet zo erg als ik mezelf soms haatte.

Een luide blaf, gevolgd door het krassen van nagels op de gladde hardhouten vloer, maakte een eind aan die gedachte.

Er kwam een enorm, harig beest op ons af gestormd. Hij holde recht op Tanya af, ging op zijn achterpoten staan en sprong woest blaffend tegen haar op, waardoor hij haar bijna omver kegelde.

Vechtend om in evenwicht te blijven gilte Tanya het uit, haar ogen groot van paniek.

Hoewel ik wist dat zijn geblaf onschuldig was, gewoon zijn opgewonden manier om elke bezoeker te begroeten, zou ik ook zijn geschrokken als ik haar was. Onze grote bruine hond zag er nogal intimiderend uit.

Tanya was lijkbleek. 'Haal hem van me af! Ik ben bang voor honden.'

'Maak je geen zorgen. Hij is heel lief!'

'Alsjeblieft!' Een wanhopige, bevende smeekbede.

Ik greep zijn roodleren halsband vast en probeerde hem van haar af te trekken. Met zijn gewicht van zeventig kilo en zijn kop die bij

Tanya tot schouderhoogte kwam, was hij ondanks zijn negen jaar een hele handvol.

‘Beer, áf!’ beval ik, waarop hij meteen inbond. ‘Braaf!’

‘Dank je...’ stamelde Tanya, overduidelijk nog aangedaan.

Ik voelde me vreselijk. Ze was net twee minuten in ons huis en dan gebeurde dit. Ik had de kinderen gevraagd hem in de achtertuin te laten, maar kennelijk hadden ze dat niet gedaan. Of misschien had onze huishoudster Blanca hem binnengelaten. Ze was dol op onze lobbies en had dat wel eens eerder gedaan.

Op mijn hurken, met mijn hand op zijn halsband, verontschuldigde ik me en stelde Beer aan Tanya voor. ‘Maak je alsjeblieft geen zorgen, lieverd. Hij doet echt geen vlieg kwaad. Eigenlijk is hij een lieve grote teddybeer.’

De kinderen, behalve Anabel – die totaal geen zin had gehad om een hond uit te laten of zijn rommel op te ruimen – hadden om een hond gesmeekt. Matt had het aanvankelijk niet zo zien zitten, maar na een reeks inbraken in de buurt was hij van gedachten veranderd en had hij gezegd dat hij wel een hond wilde, zolang het maar een waakhond was. Dus waren we naar het asiel gegaan en hadden we de grootste hond uitgezocht die ze hadden. Die toevallig ook de schattigste was. Zodra we zijn grote bruine neem-me-mee-naar-huis-ogen zagen, was hij van ons. De verliefde vierjarige Will had hem zijn naam gegeven. ‘Mama, hij ziet eruit als een grote beer.’ Vandaar zijn naam... Beer. Ik zal nooit vergeten hoe mijn kleine jongen onze nieuwe hond knuffelde en Beer hem natte kwijlzoenen in zijn gezicht gaf.

Matt had een oogje toegeknepen omdat hij onze zoon niet van streek wilde maken, maar later die dag had hij tot mijn afgrijzen ook nog een vuurwapen gekocht. Echte bescherming. Hij bewaarde het ding in onze afgesloten safe. Geladen, nog wel. Ik hoopte dat we het nooit nodig zouden hebben.

Tanya, die nog steeds bang keek, geloofde me niet. ‘Natalie, kun je hem alsjeblieft bij me weghalen?’

‘Natuurlijk. Ik zal hem naar buiten doen.’ Gelukkig was de hond

graag in onze grote tuin en was het vandaag mooi weer. Hij had ook zijn eigen hondenhok buiten.

Toen ik terugkwam, was Tanya weg.

Ik nam aan dat ze naar de keuken was gelopen, misschien om thee te zetten.

Fout. Ik vond haar in de woonkamer. Waar ze zichzelf hielp aan een dure fles cabernet uit onze bar.

‘Lieverd, wat doe je?’ vroeg ik terwijl ze een kristallen glas tot aan de rand met bloedrode wijn vulde.

‘Ik hoop dat je het niet erg vindt. Ik moest even chillen na Beer.’ Ze zette het glas aan haar lippen en nam een grote slok. ‘Wil jij ook?’

Ik onderdrukte de neiging om haar te berispen. En de neiging om ja te zeggen. ‘Laat je vader je drinken?’ *En zo vroeg op de dag?* Het was nog niet eens drie uur.

Nog een slok. ‘In Engeland mag je drinken vanaf je zeventiende, als er maar een volwassene bij is.’

‘Hmm. Dat wist ik niet.’

Er trok een gegons van schuldgevoel door me heen. Vroeger dronk ik wel eens een beetje wijn met Anabel. Achteraf had ik daar spijt van. Anders was ze misschien nog bij ons geweest.

‘Tanya, ik heb toch liever dat je dat glas en die fles wegzet.’ Met een lichte frons deed ze dat. ‘Kom, ik zal je je kamer laten zien.’

Tanya’s gezicht klaarde op. ‘Ik ben zo benieuwd!’

Mijn maag draaide om. Nu wenste ik dat ik toch een wijntje had genomen. Ik was al meer dan twee jaar niet meer in die kamer geweest. Overdag niet, in elk geval. Ik haalde diep adem om me te vermannen en ging onze uitwisselingsstudent via de gebogen marmeren trap voor naar boven.

‘Voorzichtig.’ Ik hoorde de trilling in mijn stem terwijl ik over mijn schouder naar haar keek. Mijn nieuwe protegee wilde per se haar zware rugzak en grote koffer mee naar boven nemen. De moeiteloze manier waarop ze de trap beklom wees erop dat ze fit was, maar toch werd ik zenuwachtig. ‘Hou de leuning vast. Ik wil niet dat je van de

trap valt op je eerste dag.’ Bij die gedachte liep er een koude rilling over mijn rug.

‘Geen zorgen, mevrouw Merritt. Oeps! Ik bedoel Natalie. Komt goed.’

Tot mijn opluchting pakte ze de bewerkte ijzeren spijlen, ook een origineel kenmerk van het huis, met haar vrije hand vast. Ik slaakte een zucht van verlichting toen we op de overloop stonden.

Tanya’s blik schoot heen en weer. ‘Welke kant op?’

‘Naar rechts.’

Ik liep achter haar aan terwijl ze haar koffer door de lange gang rolde. Hij gleeed soepel over de gewreven donkere eiken vloer. Onwillekeurig viel me op hoe sierlijk de slanke, langbenige jonge vrouw zich bewoog. Als een gazelle.

‘Zeg maar stop,’ riep ze achterom.

We kwamen langs Wills kamer, zijn badkamer. Paige’ kamer en nog een badkamer. Aan het eind van de gang zei ik: ‘Stop!’ Ik stapte voor haar, draaide aan de messing klink en duwde de deur open. Meteen werd ik bestookt door een explosie van knalroze en zonlicht. Ik voelde me duizelig. Een beetje misselijk.

‘Gaat het wel?’ vroeg Tanya toen ze aanvoelde dat er iets was.

‘J-ja. Alleen een beetje buiten adem van het traplopen,’ loog ik. Dankzij het spinnen en de pilates was ik beter in vorm dan ooit.

Terwijl ik op adem kwam, liet ik Tanya als eerste naar binnen gaan.

Haar ogen werden groot. ‘O god, wat fantástisch! Net een prinsessenkamer.’

Dat was het ook. Er was in deze kamer niets veranderd sinds ik hier voor het laatst was geweest. Ik had Blanca gevraagd de kamer precies zo te houden als toen Anabel nog leefde. Mijn blik ging langs het hemelbed met ruches en haar geliefde pluchen beesten, de bijpassende cottage-witte meubels, de Justin Bieber-posters, haar trofeeën van het cheerleaden en de ingelijste foto’s die een kroniek van haar korte leven vormden. Alles lag op zijn plek. Alsof Anabel ieder moment weer naar binnen kon stappen.

Tanya liet haar bagage op het hoogpolige roze kleed staan, liep meteen door naar het bed en dook als een zeester op de sprei. Ze keek naar de hemel boven het bed en slaakte een lange, tevreden zucht.

‘Ik zou eeuwig in dit bed kunnen slapen. Heerlijk!’ Ze pakte een willekeurig knuffelbeest van Anabel en drukte het tegen haar borst. Even speelde mijn geest spelletjes met me: ik zag Anabel in plaats van Tanya. Ik knipperde dat beeld weg toen ik haar accent weer hoorde.

‘Niet te geloven dat je deze kamer speciaal voor mij hebt ingericht. Met alles wat ik me maar zou kunnen wensen.’

Mijn borst verstrakte en ik kauwde op mijn onderlip. ‘Eigenlijk was deze kamer van mijn andere dochter.’ Een pijnlijke stilte. ‘Anabel.’

Onze nieuwe familiegast ging rechtop zitten en liet haar lange benen over de rand van het bed bungelen. Met het pluchen beest in haar armen, een schattige koala, keek ze me verbaasd aan. ‘Heb je nóg een dochter?’

‘Hád,’ corrigeerde ik haar, met prikkende tranen in mijn ogen. ‘Ze is een paar jaar geleden overleden.’

‘O, wat erg!’

‘Ik had het je moeten vertellen...’

‘Hoe oud was ze?’

‘Zestien.’ *Sweet Sixteen.*

Tanya sloeg een hand voor haar mond. ‘O jeetje! Wat jong. Mag ik vragen hoe ze is overleden?’

Mijn hart stotterde in mijn borst. ‘Ik praat er liever niet over.’

‘Dat begrijp ik. Het moet nog steeds heel moeilijk voor je zijn.’

Ik stelde prijs op haar gevoeligheid, zette de verschrikkelijke herinnering van me af en richtte me weer op onze nieuwe bewoner. ‘Lieverd, ik wil dat je hier thuis voelt.’

Tanya gooide de koala op het bed, sprong eraf en keek om zich heen. ‘Mag ik wat dingetjes veranderen? Je weet wel, er wat eigen dingetjes aan toevoegen bijvoorbeeld?’

Achteraf gezien had ik Anabels persoonlijke spullen moeten weghalen. Haar foto’s en posters en haar geliefde pluchen beesten.

Die laatste bevatten bitterzoete herinneringen; ik had haar er elk jaar een voor haar verjaardag gegeven. Helaas was de koala de laatste geweest.

‘Ja,’ antwoordde ik, ‘zolang je de meubels niet verplaatst. Je kunt je kleren in die ladekast leggen; die is leeg. En de rest kan in haar kast. Ik hoop dat je het niet erg vindt dat er nog veel kleren van haar hangen, maar er zou nog ruimte moeten zijn voor de jouwe.’

‘Geen probleem. Ik heb niet veel meegebracht. Is het oké als ik wat van haar kleren leen?’

Ik aarzelde, maar zei toen ja. Ik wilde niet dat onze uitwisselingsstudent me een geobsedeerde mafkees zou vinden. Eigenlijk was ik dat ook. ‘Je hebt waarschijnlijk dezelfde maat. Maar zorg er wel goed voor.’

‘Natuurlijk.’ Ze zette haar honkbalpet af en harkte met haar slanke vingers door haar lange platinablonden lokken. ‘Kunnen we van de week een keer samen gaan shoppen, Natalie? Ik heb echt een LA-garderobe nodig.’

Ik glimlachte. ‘Dat lijkt me heel leuk. Waarom doen we dat niet meteen morgen, na school?’

‘Cool! Dank je! O, en Natalie, nog één ding... Ik moet echt even naar het toilet. Kun je me wijzen waar dat is?’

Ik wees naar een andere deur. ‘Daar. Het is een doorloop naar Paige’ kamer.’

Ze trok haar neus op en haar donkere wenkbrauwen kropen naar elkaar toe. ‘Wat! Serieus? Moet ik de badkamer met háár delen?’

Ze klonk een beetje kregel, maar misschien was ze gewoon moe en had ze wat geruststelling nodig. ‘Ja, lieverd. Maar maak je geen zorgen. Er zijn twee wastafels. En Paige is heel netjes. Jullie komen er vast samen wel uit.’

‘Vast wel.’ Haar gezicht ontspande, maar zonder glimlach.

Anabel was nooit goed geweest in het delen van de badkamer met Paige. Meestal had zij hem in beslag genomen. Ik hoopte dat het met Tanya beter zou gaan.

‘Als ik je nou eens rustig laat settelen? Ga douchen of even slapen als je wilt. We eten om halfzeven, in de eetkamer.’

‘Perfect!’ De glimlach keerde terug. ‘Ik kan niet wachten.’ Ze beende naar me toe en gaf me een knuffel. ‘Nogmaals bedankt, Natalie, voor deze geweldige kans. Ik wil...’ Ze brak haar zin af. ‘Ik wil graag proberen deel uit te maken van je familie terwijl ik hier ben. De perfecte gast.’

Haar woorden ontroerden me. En de warmte van haar armen om me heen was troostend. Ik voelde een steekje van optimisme. Het zou goed voor me zijn om nog een tienermeisje in huis te hebben.

Terwijl ze me steviger omhelsde, verkrampte mijn hart en merkte ik dat ik huiverde.

Zou de geest van Anabel terugkomen om bij me te spoken?

Eerste druk januari 2024

Oorspronkelijke titel *The Family Guest*

Oorspronkelijke uitgever Bookouture

Copyright © 2023 Nelle Lamarr

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagbeeld © Arcangel

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

ISBN 978 90 261 7134 5

ISBN e-book 978 90 261 7135 2

ISBN luisterboek 978 90 261 7136 9

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.